

Proeve van minnezangen en idyllen. Deel 1

Hendrik Tollens

bron

Hendrik Tollens, *Proeve van minnezangen en idyllen. Deel 1*. Pieter Johannes Uylenbroek, Amsterdam 1800

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/toll003proe03_01/colofon.php

© 2018 dbnl

Opdragt aan myne tedergeliefde Gerbrande Catharina Rivier.

Aan u word door myn hart, geliefde zielvrindinne!
Dees minnekozery ten liefdeblyk gewyd;
Aan u, die my bemint zo sterk als ik u minne,
En die zo schoon van ziel als schoon van beeldnis zyt!

Hoe zeer de felste ramp ons 't harte moog' doorbooren,
Daar snood vooroordeel wreed ons aan elkaêr ontrukt,
Laat toch myn tedre zang uw teder hart bekoren
Hy streele u in de smart, die ons zo grievend drukt!

IV

Laat liefdes dartlend heil uw' droeven geest verblyden,
Schoon liefde aan ons - alleen tot bron verstrekt van pyn:
Eens stelt ze, ô myn vrindin! een einde aan al ons lyden;
Eens zal zy ook voor ons een bron van blydschap zyn.

Laat aan uw teder hart myne offerhand' bekoren!
Dat uw beminlyk oog gulhartig haar aanschouw'!
Ja, hoor metëen den eed, zo dikwerf u gezworen,
Van myne oprechte liefde en onverbreekbre trouw!

TOLLENS.

Het samenstellen van IDYLLEN is zeker een der moeiljykste vakken in de kunst. De zoetvloeiendheid en eenvoudigheid tevens, die zo wel in de onderwerpen als in het behandelen derzelve word verëischt, is geenszins eene der gemakkeljykste kunstverëichten. Ik hoop dat myne lezers dit in het oog houden zullen, en tevens niet zullen vergeten, dat hen deze en de volgende bundel door een' noch weinig in de kunst gevorderden jongeling word aangeboden.

T.

Rotterdam,

18—²₃ 00.

Inleiding.

Gevoellelooze zangers!
Zingt gy de heldendaden
Der roemryke overwinnaars;
Zingt gy den val van Troje,
Maalt haar vergruisde muren,
Haar' fel ontstoken brand.

Ik zing geen wapentuigen
Dan liefdes scherpe schichten;
Ik zing geen overwinning
Dan die der min op 't harte;
Ik schetse geen verwoesting
Dan die der minnevlam.

Ik zing geen wreede listen
Van woeste, ontzinde krygers,
Tot 's menschen ramp verzonnen;
Ik zing de guitenstukjes
Der dartelzieke liefde,
Zelfs streelende als hy stryd.

Ik zing den grootsten kryger,
Die 't stugste hart vertedert;
Ik zing den grootsten kryger,
Wiens overwonnen slaven
Meer heilryk zyn te heeten.
Dan de onverwonnen zyn.

De toets der schoonheid.

De gustibus non est disputandum.

De toets der schoonheid.

‘Vrind! lieve, beste vrind! deel in myn geluk door deel in myne verrukking te nemen!’ riep Damon tegen Dametas: ‘hoor! waartoe betoont gy dat ongeduld? wy deelden altyd onze vreugd; hoor! ik heb een meisje, een meisje, wier schoonheid zonder weêrgade is! ô lieve vrind! wat is het beminnen streelend!’

DAMETAS.

Een meisje? gy, waarde Damon! ook ik heb eene herderin; myn ongeduld is verlangen naar haar byzyn; dit oogenblik snel ik naar haar toe, knel haar aan myn hart en druk myne brandende lippen op hare karmynen koontjes. ô Myn meisje is het beeld van de godin der liefde! schoon, Damon! schoon!... ô gy moet haar zien om u daarvan eene verbeelding te kunnen vormen.

DAMON.

Ei? en wil ik u dan eens spoedig zeggen wie haar in schoonheid overtreft?

DAMETAS.

Overtreft? ja, ik bid u, spoedig, zeg het my.

DAMON.

Galathée.

DAMETAS.

En wil ik u eens spoedig uwe woorden weêr in doen halen?

DAMON.

Als gy kunt, ja.

DAMETAS.

De bloote naam 'Chloé' zal daartoe genoeg zyn.

DAMON.

Chloé? ha, ha, ha!... Nu, ja! Chloé is een meisje zo als alle onze jonge herderinnen zyn; maar schoon?... Doch ieder heeft zyn' smaak: het kan zyn dat gy haar schoon vind; maar welk eene geestelooze spotterny, haar by Galathée te durven vergelyken!

DAMETAS.

Chloé?... Chloé, zegt gy, en dat op zulk een' toon? Arme Damon! wat beklaag ik u! wat hebt gy een' elendigen smaak! Chloé?... zeg my toch eens, hoe kunt gy dien naam zo koel uitspreken?

DAMON.

Met weinig kunst; maar Galathée!... Toe, lieve vriend! zeg gy eens 'Galathée' op zulk een' droogen toon als u zulks mogelyk is.

DAMETAS.

Galathée.

DAMON.

Droomt gy, Dametas? is dat eene uitdrukking? hoe slaperig noemt gy dien naam! Kom, ga uws weegs, gy hebt voor, my te plagen.

DAMETAS.

Neen! in alle oprechtheid ben ik uw vrind, zo gy slechts de vervelende schertsery staakt, van Galathée schooner dan Chloé te durven noemen.

DAMON.

Dametas! spreekt gy in ernst?

DAMETAS.

Ernst? Damon! ik zou denken dat gy zinneloos waart indien gy daaraan kost twyselen.

DAMON.

Nu dan, arme, zieke vrind! wilt gy my een vermaak doen?

DAMETAS.

Mits dat ik nu naar myne Chloé kan gaan; indien het my dit belette, dan zou ik het u moeten weigeren.

DAMON.

Neen, ga; ik verwacht hier myne Galathée ook. Nu, gy wilt my dan een vermaak doen, lieve Dametas? haal dan uwe Chloé hier; zie, om u te toonen hoe zeer ik uw vrind ben, gedoog ik, dat wy haar tegen Galathée zullen vergelyken, hoe ongelyk deze toets ook zyn moge! Ha, ha, ha! een opslag van het oog zal u dadelyk uwe dwaling klaar doen zien!

DAMETAS.

Goed! ik wil u ook het vermaak wel doen, om u door uzelfen te overtuigen. Arme Damon! wat zult gy wel wenschen, niet zo verwaand op het schoon van uw meisje te zyn geweest! Vaar wel! ik haal myne Chloé en snel dadelyk met haar te rug.

DAMON.

Vaar wel, vrind Dameet! en leer intusschen den naam van Galathée uitspreken, zo als men dien uitspreken moet.

DAMETAS.

Chloé! Chloé!

Galathée kwam welhaast haren Damon op het bestemde plaatsje vinden. Dametas snelde naar zyne Chloé en kwam straks met haar te rug. - Damon vertelde aan zyn meisje, en Dametas aan het zyne, de toets die zy zouden ondergaan, en beiden de herders voerden haar als naar een' stryd, waarin de overwinning zeker ware. Galathée was schoon, Chloé was schoon, en beiden de meisjes wisten dit. Welk meisje is niet altyd min of meer verwaand op hare schoonheid? Beiden, derhalve, traden met vreugd in het strydperk, en streelden zich reeds, by voorraad, over de welsprekendheid waarmede hunne herders hare bekoorelykheden afmalen zouden. Dametas begon. Reeds van verre riep hy Damon toe, terwyl hy, met zynen arm om Chloé gestrengeld, naar de strydplaats huppelde: 'Zie, zie, vrind Damon! zie dat engeltje, dat naast myne zyde naar u toezweeft; zie hoe trotsch verheft zich ieder bloempje, waarop zy haar' schoonen voet drukte; zie deze engelächtige gestalte: de beeldtenis van de godin der liefde.'

DAMON.

Haar beeld? neen, vrind Dametas! gy mymert; zie daar de godin der liefde zelve; daar staat zy, die betooverende gestalte, dáár. Zie hoe de dennen aan hare zyde levendiger groenen, dan die van het overig woud. Zie hoe een wellustaêmende zefir rondom haar dartelt en

met hare schoone, bruine lokken speelt. Zie, vrind Dameet! welk eene edele houding! majesteit en zagtmoedigheid veréénd! zie, dáár staat zy, de godin der liefde! en is uw meisje haar beeld? gelykt zy naar haar?

DAMETAS.

Majesteit? zie haar levendig in myne Chloé, zie, hoe slechts één van hare blikken ieder achting en eerbied afdringt! hoe ontzagverwekkend is hare gestalte! hoe deftig is hare geringste beweging!... alles, álles is majesteit in myne Chloé! Zagtmoedigheid? ô Damon! lees in hare oogen: zie die zagte, weemoedige kwynning, en gy ziet de zagtmoedigheid zelve.

DAMON.

Oogen? foei, Dametas! foei! wat zyt gy trotsch! durft gy het eerst van oogen spreken? Zie deze levendige, donker bruine oogen myner Galathée, en nimmer zult gy weêr oogen schoon noemen dan de haren.

DAMETAS.

Raast gy, Damon? durft gy ze vergelyken by de groote zwarte oogen myner Chloé? Raast gy? durft gy in goeden ernst zeggen, immer oogen gezien te hebben als dezen? en dan, zie die schoone, volle wenkbrauwen... Ga, Damon! heden zyt gy met blindheid geslagen.

DAMON.

Dametas, ik ontzle uwe ylhoofdigheid, anders zoud gy my driftig maken; maar, hoe zeer u heden het verstand ook ontbreekt, wilde ik echter toch noch wel eens hooren, of gy zinneloos genoeg zoud kunnen zyn, om het rood der wangen van Chloé by dat myner Galathée te durven vergelyken?

DAMETAS.

Neen, lieve vrind! neen, warelyk zo zinneloos ben ik niet. De wangen van Galathée zou ik vergelyken by die myner Chloé!...

DAMON.

Hoe!

DAMETAS.

Damon! in goeden ernst, houd gy my voor zot? gelyken deze wangen naar dezen? Antwoord my zonder schertsen.

DAMON.

Neen, vrind! zy gelyken niet naar elkander. De wangen myner Galathée zyn als een verschöntloken roosje, die uwer Chloé slechts als een rozenkleurig tulpje. Het gezigt der roos is treffend, dat der tulp slechts verdragelyk.

DAMETAS.

Gy zult uw oogmerk niet bereiken.

DAMON.

Welk een oogmerk?

DAMETAS.

Gy hebt besloten my kwaad te maken, ik ontdek het klaar, maar gy zult uw oogmerk niet bereiken; ik zal het middel u daartoe ontnemen door myne Chloé, ten zy gy volstrekt redenloos oordeelen wilde. Zeg eens, vrind Damon! wat zegt gy van de lippen van dezen betooverenden mond?

DAMON.

Het is de mond van Chloé.

DAMETAS.

Juist, lieve, beste Damon! het is de mond van Chloé!

Deze lieve, smakelyke lipjes mag ik met de mynen drukken; den adem van dezen schoonen mond mag ik inädemen! - Wel nu, zyt gy hier niet mede gevangen? Ja, dat gy u door den mond gevangen zoud geven, dit dacht ik toch wel.

DAMON.

Gevangen geven, zegt gy? staat Galathée dan niet aan myne zyde?

DAMETAS.

Spreekt gy, Damon?

DAMON.

Zie deze lieve, deze kleine lipjes, waarop de wellust zweeft! zie hoe, wanneer deze lipjes zich ontsluiten, twee ryën elpenbeenen blokjes, witter dan verschgefallen sneeuw, zich aan het betooverd oog vertoonen! zie hoe veel luchtiger de adem uit dezen engelächtigen mond in de lucht opstygt, dan de adem uit andere monden!... ô Dameet! Dameet! men moet Galathée beminnen, men moet door haar weder bemind zyn, om de gelukzaligheid daarvan te gevoelen!

DAMETAS.

Zie het onäfmaalbaar blanke vel, dat deze rozenroode lipjes omsingelt! zie hoe evenredig, hoe gelyk dit gantsche gelaat gevormd is!... Hoor, Damon! laten wy niet langer over byzondere dingen spreken; ik wil niets zeggen van den vollen ronden boezem myner Chloé; ik wil geen vergelykingen maken tusschen de dunte van het middel myner Chloé en dat uwer Galathée; van haar' engelächtigen kleinen voet wil ik niets zeggen; daar! nu

flaat myn meisje naast het uwe: oordeel nu over de geheele gestalte; oordeel nu, en wees nimmer weder zo trotsch om Galathée by Chloé te vergelyken?

DAMON.

Neen, indien ik het langer uithouden kon, dan moest ik geheel ongevoelig zyn! Hoor, Dametas! gy zyt een zot, en, wilt gy ophouden het te zyn, ontsluit dan uwe gesloten oogen, of ruk 'er het vlies af dat u belet te zien. Daar, plaats u nu recht tegen over onze meisjes; zie nu opmerkzaam, vergelyk nu de eene bedaard tegen de andere, en spreek ernstig.

DAMETAS.

Nu, ik heb haar bedaard tegen elkander vergeleken.

DAMON.

En uwe uitspraak?

DAMETAS.

Is, dat uwe Galathée zó ver beneden myne Chloé in schoonheid is, als de tulp beneden de roos.

DAMON.

En de myne is, dat gy de grootste zot uit deze gantsche streek zyt.

De zoete straf.

Dafnis trad naar 't ruischend vlietje
Daar hy daaglyks Chloris zag.
Dafnis minde meerder vurig,
Chloris teder ieder dag.

Dafnis trad naar 't ruischend vlietje
Daar hy Chloris spreken zou;
Hupplende over grasje en takje,
Riep hy: 'Chloris! kom toch gaauw.'

Chloris was reeds vóór haar Dafnis
Aan den vliet by 't boomgetak;
't Meisje wilde eens hem verrassen
En beluistren wat hy sprak.

Naauwlyks gag zy Dafnis nadren
Of zy schuilt zich weg in 't riet.
Dafnis laat zyne oogen wandlen,
Maar ontdekt zyn Chloris niet.

'Chloris!' roept hy: 'is dat toeven!
Och! gy mint niet zo als ik;
Liefde vormt voor 't minnend harte
Steeds een uur van 't oogenblik.

Maar aan uwe liefde twyflen?..
'k Mag dit niet, myn Chloris! neen!
't Plaatsje ontging licht uw geheugen?
Ja, dit is gewis de reên.

Hier is immers 't lieve plekje,
Dáár de murmelende vliet,
Hier is immers 't dicht geboomte,
Dáár is immers 't lange riet?

Moest gy 't plaatsje nu vergeten?
'k Had van u dit niet voorzeid;
Maar, geloof my, gy zult boeten
Voor uwe onoplettendheid.

Tot uw straf, myn stoute Chloris!
Eisch ik op dit plekje grond
Daar gy my zo lang laat wachten
Twintig kuschjes van uw' mond.'

Chloris boog zich als een rietje
Kruipende uit het lange riet,
Stroomde naar haar' Dafnis henen
Sneller dan de stroom der vliet.

‘k Wil my,’ riep zy, ‘onderwerpen:
’k Eisch van Dafnis geen genaë:
Dat ik daadlyk slechts de straffe,
My zo streelende, onderga.’

Aan Sofïe.

Op gegeven rymklanken.

Uw lieve aanloklykheid, uw zagte tederheden,
Het jong en welig vuur, waar uw gelaat meê praalt,
De vlugheid, mild verspreid door uwe lieve leden,
Veröverden myn hart: gy hebt een' prys behaald.
'k Zwicht voor 't betoovrend schoon waarmede uw oog mag pronken;
De lonken, die het spilt, waardoor gy harten steelt,

Dees deden in myn hart het blakendst vuur ontvonken,
Een vuur, dat bittere smart of reinen wellust teelt.
ô Waar' het laatst' myn deel! mogt ik myn' wensch verkrygen!
Behaagde aan u myn hart en myne oprechte min!
Mogt ik, van wellust vol, aan uwen boezem zygen!....
Ontschatbaar waar' myn heil: 'k omhelsde eene engelin!

Op een gestraft kuschje.

Gewis, myn waarde! 't dient geprezen
Dat met een klapje uw hand 't gestolen kuschje straft;
Maar, spreek! zou 't noch niet beter wezen
Indien ge u had verweerd en niet u wraak verschaft?
De straf, door uwe hand verkregen,
Schrikt nooit den dartlen jongling af;
Wie toch zou niet de zonde plegen
Ten koste van de straf?

Enkel by geval.

Fillis ging eens langs het veld,
 Enkel by geval;
Damon was zyn hut ontsneld
En ontmoette haar in 't veld,
 Enkel by geval.

Zy was schoon en jong daarby,
 Enkel by geval;
En de herder was als zy
Mede schoon en jong daarby,
 Enkel by geval.

Damon had een teder oog,
Enkel by geval;
En dewyl dit nimmer loog
Las men in zyn hart door 't oog,
Enkel by geval.

Fillis zag en las daarin,
Enkel by geval.
'Fillis is het, die 'k bemin',
Zag en las het meisje 'er in,
Enkel by geval.

Fillis had een teder hart,
Enkel by geval;
Zy zag Damons minnesmart
En dit trof terstond haar 't hart,
Enkel by geval.

Hy beminde en wierd bemind,
Enkel by geval.
'Myn vrindin!' - 'Myn lieve vrind!' -
'Ik bemin.' - 'Gy word bemind.'
Zei men by geval.

't Was een lief, bekoorlyk paar,
Enkel by geval.
Zy beminden teêr elkaêr,
En zy wierden dra een paar,
Enkel by geval.

'Wie is toch die man en vrouw?'
Vraagt men by geval;
En een ieder antwoord gaauw:
'Dezen wierden man en vrouw
Enkel by geval.'

De rozenknopjes.

Roem op uw' schoonen rozenknop,
Gy, dartle en trotsche steel! roem op zyn fraaije kleuren
Van dag tot dag meer schoon; roem op zyne eedle geuren,
Zyn' juistgevormden top.

Ik roem 't betoovrend knopje op Chloées malsche borst.
Roemt, blanke heuveltjes, de wondre kracht geschonken
Dat gy de liefde zelfs in liefde kunt ontvonken!
Op 't knopje dat gy torscht.

Kusch, dartle zefir, wuft van zin!
 Den knop des trotschen steels in wulpsche drift ontstoken;
 Boet uwen snoeplust vry; ik kusch door tedre min
 't Aanbidlyk rozenknopje op Chloées borst ontloken.

Kusch, zefir! 't baart my geen verdriet;
 Boet vry, van snoeplust vol, uw dartle minnelustjes;
 Ik kusch een eedler knopje, en 't geen 'k daardoor geniet
 Verschilt met uw genot als myne en uwe kuschjes.

Wees trotsch, verwaande steel! roem vry uw knopje, roem!
 'k Beny zyn schoon u niet, hoe hoog in top gerezen;
 Wees trotsch! uw knopje is haast een bloem
 En 't bloempje zal, helaas! niet lang een bloempje wezen.

Haar blaadjes sterven, vallen af;
 Geen zefir kusch haar meer; 't heeft alles haar begeven
 Dewyl de schoonheid haar begaf:
 De wulpsche minnedrift eind' met haar voorwerp 't leven.

Maar, Chloé! dierbre Chloé! ach!
Welk een gedachte doet my vreezen!
Het knopje van uw borst,... spreek, word dit ook nadezen
Eens minder lieflyk dan deez' dag?

Moet steeds - dit denkbeeld baart my pyn! -
Moet steeds der jaren tal dan 't lieflyk schoon herscheppen?
Uw lente zal niet eindloos zyn:
Eens word het winter, ach! en 't knopje zal verleppen!

Maar, 'k evenaar den zefir niet:
Gy derft myn liefde niet, hoewel ge uw schoon moet derven;
Neen, Chloé! schoon 't u all' ontvlied,...
Uw schoon, gyzelve sterft... myn min zal nimmer sterven.

Dat vry de wintervorst der bloemen kruin verstrooit,
Dat vry de tyd den blos der boezemknopjes roove,
En door der jaren tal de min in 't hart verdoove,
Myn liefde dooft hy nooit.

De kuschjes.

De jonge Damon wierp aan Agnes kniën zich neder
Daar hy een eenig kuschje bad;
Het meisje, meerder gul dan teder,
Gaf hem 'er daadlyk twee. 'Ach!' riep de herder weder:
'Ik dacht dat gy my liever had!
Waarom waart gy myn' wensch niet tegen?
'k Had liefst de kuschjes zelf gekregen.'

**Aan myne geliefde.
In eene krankte.**

'k Voel langzaam my de koorts begeven,
Die my aan 't nare krankbed boeit;
'k Gevoel myn redenkracht herleven;
'k Voel dat myn denkvermogen groeit.
Wat zal ik 't eerst myne aandacht schenken?
Wie of het eerste voorwerp zy
Waaraan ik denk, nu 'k weêr kan denken?
Gy zyt het, dierbaar meisje! gy!

Duld, daar 't my geenszins mag gelukken
U in myn open arm te zien,
U aan myn minnend hart te drukken,
Dat ik my van myn pen bedien.
't Zou wis tot grooter vreugd u strekken
Maalde u myn mond myn minnedrift;
Ook is de liesde meer te ontdekken
In 't sprekend oog dan in 't geschrift.
Doch krankte stoort thans dit genoeg;
Dan 'k baar toch u en my gelyk
Al 't heil 't geen ik ons toe kan voegen,
En dit 's een nieuwe liefdeblyk.
Wanneer gy dit geschrift zult lezen
En hier of daar iets wezen moog'
't Geen, beter dan het is, kon wezen,
Hou dan myn ziekte steeds in 't oog.
't Is zeker dat de ligchaamssmarte
Ook invloed heeft op onzen geest;
'k Gevoel dit, meesteres myns harte!
En in het vaerzenmaken 't meest.

Doch zo men kan toegevend wezen
Dan zyt gy 't zekerlyk: hoe vaak
Kost gy myn slechte vaerzen lezen
(Schoon ik gezond was) met vermaak!
Ik zal ook steeds uw goedheid loonen,
Hoe teder gy my mint, vrindin!
'k Zal, tot vergelding, steeds u toonen
Dat ik u even teder min.
In 't hevigste der wreede smarte,
Die 'k in myn felle koortsen ly,
Leeft steeds de liefde in 't minnend harte
En uw beminlyk beeld daarby.
Hoe sterk de brand der koorts moog' wezen,
Die vaak door all' myne aders woed,
Zy zwicht noch verr', myne uitgelezen!
Voor myn' ontstoken liefdegloed.
Wanneer de koorts my doet vermoeijen,
Ik 't warme zweet van 't voorhoofd wisch',
Dan voel 'k, hoe 't ligchaam ook moog' gloeijen,
Dat noch myn harte zieker is.

ô Ware ik spoedig, als voordezen,
Gezond van ligchaam, vry van pyn!
Doch, schoon myn krankte moog' genezen,
'k Wensch nooit gezond van hart te zyn.

Droom. Aan Louïze.

Ik droomde deze nacht, dat, door de min verbonden,
Ik de uwe als Adam ware, als Eva gy de myn':
Ik weet niet welke snoode zonden
'Er toen door ons bedreven zyn;
Maar, toen de dageraad myn' zoeten droom kwam stooren,
Heb ik het paradys verloren.

Galathée.

Damon leidde zyne kudde
Langs een' groenen heuvel heen,
Juist toen op den top des heuvels
Jonge Galathée verscheen.

't Veertienjarig vrolyk meisje
Zet zich op den heuvel neêr;
En haar schoone blanke kudde
Graast al dartlend' heen en weêr.

Damon slaat zyn oog naar boven,
Ziet haar op den heuveltop,
En geleid terstond zyn kudde
Ook den groenen heuvel op.

‘Goeden morgen!’ roept de herder:
‘Goeden morgen, aartig kind!’
‘Goeden morgen!’ roept het meisje:
‘Goeden morgen, lieve vrind!’

‘Gun my,’ zegt de vlugge herder,
Naast haar zittende op den grond:
‘Dat ik uw betoovrend mondje
Eens mag kusschen met myn' mond.’

‘Kusschen? hé!’ herneemt het meisje:
‘Spreek, myn vrind! wat noemt gy dus?’
‘Is het mooglyk!’ roept de herder:
‘Meisje! kent gy noch geen kusch?’

Druk uw lipjes op de mynen:

 Zo is 't goed... thans doe ik 't u...

Dat smaakt hemelsch!... uwe beurt weêr...

 Zeg my eens, hoe smaakt dit nu?’

‘ô Myn vrind!’ roept thans het meisje,

 Daar zy kuschje op kuschje geeft:

‘ô Wat was het mensch vernuftig

 Die dat uitgevonden heeft!’

Ann Dafne.

Dafne! gy bezit twee harten,
Ik bezit 'er geen;
Dafne! schenk my van die harten
Een.

Dafne, schoonste van dees streken!
Zoud ge ondankbaar zyn?
'k Schonk u willig, by uw harte,
't. Myn'.

Dafne! wees, als ik, gewillig;
Waaröm zyt gy schuw?
Hart voor hart: schenk my voor 't myne
't Uw'.

Ann de meisjes.

Naar het Fransch van den vertaler.

Meisjes! zo ge u bemind wilt zien,
Hoor, tot uw voordeel, naar myn reden';
Tracht dwaze trotschheid steeds te ontvliên,
Verwaandheid volgt altoos haar schreden:
Deze ondeugd, zo verfoeijenswaard',
Doet u als onverdraaglyk vreezen;
En 't nut dat nedrigheid u baart
Is, zonder schoonheid, schoon te wezen.

Laat nimmer u een dwaze pracht,
Die steeds uw schoonheid schaad, behagen;
Hoe zeer ge u te verfraaijen tracht,
Nooit zult ge in uw bedoeling slagen.
't Natuurlyk, ongekunsteld schoon
Kan 't meest de min in 't hart verheffen:
Verachting strekt haar steeds ten loon,
Die zelfs natuur poogt te overtreffen,

De roof.

'k Zag Chloé eenzaam in het veld:
Myn dartele aart kwam eensslags boven,
En, haastig naar haar toegesneld,
Bestond ik haar een' kusch te ontrooven;
Maar zy, door deze daad gesard,
Ontroofde my, tot wraak, myn hart.

Aan myne geliefde.

Myn dierbre! ik min uw edel harte
Meer dan uw schoone leest, schoon ze alle schoonheid tart;
Gelyk de liefde ons hart en niet ons oog doet minnen,
Zo mint men ook door haar geenszins 't gelaat, maar 't hart.

De dag der belooning.

De dag der belooning.

ALCESTIS.

Zetten wy ons op dezen groenenden heuvel, in de schaduw dezer eikenboomen, myne kinderen! Hier is de plaats, waar ik ieder jaar over de handelingen der zes uitgekozen jongelingen en meisjes onzer streek vonniste, en den verdienstelyksten de belooning gaf die hy begeerde. U, Dametas, Damon en Lizander! u, Dafne! Fillis en Galathée! u koos ik het verstreken jaar om heden door my te worden gehoord, en die van ulieden, wiens gedrag het roemenswaardst zou zyn, de belooning te schenken, die hy van my verlangde. Wel nu! hebben myne instelling en de yver om het begeerde loon te ontvangen u prysselyk doen handelen? - Spreekt, myne kinderen! en verblydt den gryzen Alcestis door uwe deugd.

DAMETAS.

Sints den dag, waarop gy my verkoost tot een dier genen, wier gedrag gy heden beoordeelen zult, diende ik de goden met meerder eerbied dan te voren. Ieder ochtend hief ik een lied, door myzelven vervaardigd, ter hunner eere aan; ieder avond dankte ik hen voor hunne weldaden. Ik poogde door myne taal den herders onzer

streek het beminnelyke der deugd en des godsdiensts te schetsen, en myn gedrag strekte hen ten voorbeeld in het beëfenen van dezelve.

DAFNE.

Elke onzer herderinnen spoorde ik tot zedigheit en braafheid aan. Myn gedrag was stil en ingetogen. Elke wulpsche gedachte weerde ik uit mynen geest. Ik ontvlood het gezelschap der herders en schuwde hunnen ommegang; nimmer vergunde ik dat een hunner my begeleidde, wanneer ik myne kudde veldwaarts dreef; nimmer vergunde ik hen dat men my kuschte, hoe dringend ik vaak om een eenig kuschje wierd gebeden.

DAMON.

Toen de gryze Menalkus, door zwakheit en krankte op het ziekbed nedergeslagen was, paste ik hem zorglyk op, als waar' hy myn vader. Ik bragt hem de noodige middelen tot zyn herstel, die ik vlytig in onze velden zocht, en hy herkreeg zyne krachten door myne vlyt. Sints twee gantsche maanden leidde ik zyne kudde veldwaarts en hoedde die met eigen zorg als de myne, voor ongeval en schade. Na zyn herstel bood hy my een zyner beste schapen tot vergelding aan, doch ik weigerde hem dit, en verzocht hem, in alle gevallen, op myne dienstvaardigheid te rekenen.

FILLIS.

Wanneer ik in de voorgaande lente myne kudde weidde en de schoonste plekjes versch ontloken gras voor haar opspoorde, naderde my onverwacht de snoode Festilus,

een groot heer der naastbygelegen stad; hy zag my met vonkelende oogen aan en deed my voorstellen, die my blos op bles in het aangezicht dreven. Met geweld wilde hy van my verkrygen, hetgeen ik hem standvastig bleef weigeren; ik wrong my uit zyne armen, die hy om myn' middel hield geslagen, en ontvlugtte hem met spoed, zonder op myne grazende kudde acht te slaan. Na verloop van eenige uren keerde ik schroomvallig weder om myne schapen weder te zoeken; twee der besten had ik verloren, doch ik beklaagde my hierover niet: door hun verlies had ik my voor het verlies myner eer behoed.

LIZANDER.

Ik, achtbare Alcestis! ik deed niets dan myne Galathée teder en trouw beminnen; dan, myne liefde tot haar maakte my voor elke deugd gevoelig, en afkeerig van de geringste misdaad. Ik aanbad de goden in haar; ik blies hen op myne veldpyp eenen lofzang, terwyl myne oogen in haar gelaat de tonen lazen, die ik speelde; ik dankte de goden voor hunne weldaden en drukte Galathée aan myn hart.

GALATHÉE.

Ik smeekte niet voor myzelve, maar slechts voor mynen Lizander, den hemel om zegen; ik smeekte dat hy hem gelukkig zoude doen zyn, daar myn geluk uit het zyne voortvloeide, en zyne droefheid my deed weenen Ieder geringe weldaad, die ik mogt verrichten, baarde my een dubbel genoegen, dewyl ik daarvoor door mynen Lizander te tederer wierd bemind. Ieder brave daad, die hy bestond, verschafte my eene inwen-

dige vreugde, door de streelende gedachte: 'dit deed myn Lizander!'

ALCESTIS.

Hebt dank, myne geliefde kinderen! hebt dank voor de vreugdetranen, die ik aan myn oog voel ontvloeijen! Schoon uw aller gedrag niet even braaf en onberispelyk zyn moge, uw aller wil om braaf en deugdzaam te handelen is even onberispelyk en schoon. Maakt van de kleine raadgevingen gebruik die ik u zal geven, en verlies nimmer de aanbiddelyke deugd uit het oog.

Gy, brave Dametas! ga voort de jeugdige bewoners onzer streek het beminnyke der deugd en des godsdiensts te schetsen. De achtbare godsdienst is de band van elke maatschappy; zonder hem was deze aarde een vreesselyk tooneel van snoodheid en ongerechtigheden; hy alleen rukt de kiemen der ondeugd uit ons hart, en plant 'er de zaden der deugd. Doch doe vooral de jeugdige harten onzer brave herders en onzer bevallige herderinnen voor de snoode dweepzucht gesloten blyven. Zo achtenswaardig de edele godsdienst is, zo verfoeijelyk is dit monster, en, helaas! zeer dikwerf grenzen deze deugd en ondeugd het naast aan elkander.

Uw gedrag, lieve Dafne! is niet geheel onberispelyk. De zedigheit is de voornaamste en de eerste deugd eener schoone, doch deze te verre te willen dryven doet haar geen deugd meer zyn. De overdrevenheit is altoos, ook in het beöefenen der deugd, schadelyk en berispenswaardig. - Ontvlugt het byzyn der brave herders onzer streek in het vervolg niet. Het schuwen der brave jongelingen is eene misdaad voor het schoone meisje. Weiger

hen geenszins een kuschje... daar gy allen, meisjes, dit toch liever wilt ontvangen dan weigeren.

Gy, brave Damon! zyt degeen die my in myne krankte oppassen zult, zo als gy den gryzen Menalkus deed. Bied steeds den zwakken uwe sterkte: dit is plicht; dien hen zo belangloos als zorgvuldig: dit is deugd. Schets onze jeugdige herders de belooning, die uw hart u voor uw bewezen weldadigheid gewis zal hebben verschaft, schets hen het beminnelyke der weldadigheid zelve, het streelend genoeg dat men in het beöfenen derzelve ondervind en vorm hen door uw voorbeeld zo deugdzaam als gy zyt.

Bekoorelyke Fillis! schroom steeds minder het verlies uws levens, dan het verlies uwer eer. ô Geen vernedering is lager, geen afgrond is dieper, dan die, waarin het van eer ontbloote meisje zich heeft ter neder geworpen. Geef nimmer de valsche vleitaal der verleiders gehoor: de geneugte, die zy u malen, is eene spoedig verwelkende roos: de geurige blaadjes verdorren en al het overblyvende schoon zyn scherpgepunte doornen. Uw gedrag is braaf en roemenswaardig, en uwe streelende belooning is de behoudenis uwer eer.

Maar gy, brave Lizander! gy, schoone Galathée! kiest gy beiden de belooning die gy begeert, ten prys uwer deugd, ten prys uwer liefde. De eerste wet der natuur, de eerste wet der goden is, te beminnen. De liefde is de eerste en de edelste deugd, daar zy ons hart voor alle andere deugden vatbaar maakt en gevoelig doet zyn. De liefde, de ware, zuivere liefde, maakt ons godsdienstig, weldadig, eerbaar en braaf; zy is de vyandin van allen kwaad, de moeder aller edele gewaarwordingen.

Alle deugden sluit de liefde in zich, terwyl het ongevoelig hart nimmer warelyk deugdzaam kan zyn. Geen geluk bestaat 'er zonder liefde, geen genoegen zonder beminnen. Het is de eerste pligt aller menschen, hun geluk te vesten: gy voldeed aan deze verpligting: kiest gy beiden het loon dat gy begeert.

LIZANDER.

Galathée zy myne belooning.

GALATHÉE.

Lizander de myne.

ALCESTIS.

Ik schenk u elkander. Indien 'er zwaarigheden mogten zyn, die uw geluk verhinderen, ik zal deze vernietigen. Ik schenk u eene kudde, ik geef u een stukje lands; zyt vlytig en deugdzaam.

LIZANDER EN GALATHÉE.

ô Myn vader!

ALCESTIS.

ô Myne kinderen! myn geluk evenaart het uwe, daar ik u gelukkig maken mag. Gy-allen, myne kinderen! gy-allen! hoort mynen raad: bemint eerbaar en teder, en gy zult deugdzaam, gy zult gelukkig zyn.

**Aan myne geliefde.
Ter gelede myner beeldtenis.**

Geliefde zielsvrindin, door liefde aan my verbonden,
Die, als de smart my grieft, myn wonden kusschend heelt,
My tot een troosteres van 's hemels gunst gezonden!
Zie hier uw' minnaars beeld.

Indien ge een kwyning leest in deze wezenstrekken,
't Is door den wreedten dwang die ons geluk verslind;
En, kunt ge in dit gelaat een' straal van vreugd ontdekken,
't Is omdat gy my mint,

Geliefde zielsvrindin! wat ge in dit beeld moogt lezen,
't Is tedre min van hem wiens grootste schat gy zyt;
Van hem, die ramp noch smart, hoe groot die zy! zal vreezen
Zo lang hy voor u lyd.

's Vooroordeels sterke kracht bestry' myn tedre liefde,
Zy dryv' myn teder hart de scherpste schichten in,
Zy grieve my noch meer dan zy tot nu my griede,
'k Ly voor myn zielsvrindin!

De hoop, de zoete hoop doet noch gestaag my hooren
Dat ik eens 't eind' zal zien van myn te wreede pyn,
Dat onze vaste trouw 's vooroordeels stem zal smooren
En gy myn gaê zult zyn.

Ja, schoon in 't verr' verschiet, 'k zie reeds die blyde stonden!
Eens word na zó veel smart de vreugd ons beider lot;
Eens worden wy veréënd! - zyn wy niet reeds verbonden
Voor 't vaderöog van God?

En zou de bron van heil wreedaartiglyk gedoogen
Dat redenlooze dwang onze eeden zou vertreên?
Den band verbreken zou gestrengeld voor zyne oogen?...
Dit duld hy niet, ô neen!

Beschouw dan in dit beeld, ô wellust van myn harte!
Hem, die, in blyder stond, naar 't echtältaar u leid,
Het beeld uws deelgenoots in vreugdgenot en smarte,
Uw' gade in eeuwigheid!

De belooning.

Ik had myn Doris eens verloren;
'k Riep ieder toe op vuurgen toon:
'Aan hem, die haar weet op te spooren,
Schenk ik terstond een heerlyk loon.

Zoek vlytig naar haar vlugge schreden;
Vlieg daadlyk al de boschjes in.
Ze is een der drie bevalligheden,
Ze is schoon, zó schoon gelyk de min.'

'k Had naauw dees woorden uitgesproken,
Toen zy zelf hupplend tot my trad:
In 't diepst van 't lommrig groen gedoken,
Was 't dat zy zich verscholen had.

'Hier', zeî zy, 'is uw Doris weder,
Die u door my word aangeboôn.'
Voorts zag zy me aan en lagchte teder,
En vroeg me om haar verdiende loon.

Het Fransch van LEONARD gevolgd.

Fillis.

De liefde doorschoot Fillis hart:

‘Och!’ riep 't arme meisje, door pyn schier bezweken:

‘Och, liefde! och! ontruk my die smart,

Ontruk my den pyl toch dien 'k grievend voel steken!’

De liefde riep Damon terstond,

En Damon drukt Fillis een kuschje op haar' mond.

‘Och, liefde!’ riep Fillis: ‘hoe wreed gy moogt wezen

Wanneer ge ons het harte doorwoud,

Noch zoeter is 't middel 't geen 'k my voel genezen.’

De droomende herderin.

De jonge Eglée kreeg eensslags vaak:
Zy legt zich op het gras tot slapen;
Zy droomde... Goden! wat vermaak!
Zy droomde, niet van hare schapen,
Maar van de jonge herdersknapen.

Kolyn gaat peinzend langs Let veld,
Hy minde Eglée sints weinig dagen;
In alles was de herder held,
En echter durfde hy 't niet wagen,
Eglée haar weêrmin af te vragen.

De stoute minnaar mint niet teêr.
't Is echter zeker dat de vrouwen
Altyd van stoute minnaars meer
(Ik zeg dit ieder in vertrouwen)
Dan van de bloede minnaars houên.

In 't peinzend wandlen valt Kolyn
't Gerucht van schapen fluks in de ooren;
'Eglées kudde! goôn! kan 't zyn!...'
Hoe kon den herder dit bekoren!
Hy tracht haar daadlyk op te spooren.

Kolyn treed voort, ontdekt Eglée;
Hy ziet haar door den slaap bevangen,
Drukt op haar hand een kuschje of twee,
Boet eindlyk gantsch zyn zoet verlangen,
En drukt een kuschje op hare wangen.

Eglée ontwaakt, doch houd zich stil.
‘k Zal’, dacht ze, ‘al 't geen hy doet gedoogen:
Hy doe dan ook al 't geen hy wil;
Hoe! ik zou hem te stuiten pogen?
Ik slaap, 't is niet in myn vermogen.’

‘Goôn!’ roept de herder: ‘goôn! kan 't zyn!
Ik kusch haar, die 'k steeds teêr zal minnen!
Het meisje, om wie ik daaglyks kwyn!
De schoonste van de herderinnen!...
Neen! 't is bedwelming myner zinnen.’

Hoe treft Eglée dit zoet geluid!
Zy mint den herder daadlyk teder:
Zy veinst te droomen, en roept uit:
'Kolyn! wie is dan gy toch wreeder?
'k Min u, en gy mint my niet weder!'

'k Droom!' roept de herder: 'k droom gewis!
'k Laat door bedrog myn' geest misleiden...'
'Neen', roept Eglée: 'dat hebt gy mis:
'k Wil thans u van uw dwaling scheiden:
Kolyn! wy droomen geen van beiden.'

Aan myne geliefde.

Ter geleide van een exemplaar myner Sentimenteele Geschriften en
Gedichten.

Zo 't grievend leed, hetgeen de liefde
 Zo vaak in 't menschlyk harte teelt,
In deze bladen, dierbaar meisje!
 Naar eisch door my is afgebeeld;
Zo door myn kunsteloze zangen
 Uw teder hart vertederd word,
En gy, door eedlen wellust treurig,
 Voor dit myn werkje een traantje stort;

ô Dat daarvoor dan ook vergelding
Aan my, door u, zy aangeboôn!
Zo iets deez' arbeid moet beloonen,
'k Ontfang van u daarvoor dan 't loon.
Bedaauw myn lippen met uw lipjes,
Kusch my, weemoedig, keer op keer,
En tevens vall' dan uit uwe oogen
Een traantje op myne lippen neêr.

Eglée.

‘Zo gy wilt gelukkig wezen,
Dierbre Eglée!’ dus sprak Kolyn:
‘ô, Dan moet gy slechts beminnen,
En gy zult gelukkig zyn.

Hoe! gy telt reeds zestien jaren,
Gy verrukt elk, die u ziet,
Gy ontsteekt elks hart in liefde,
En kent zelf de liefde niet!

ô Verkies toch een' dier herders
Die door felle minnepyn
Daaglyks u hun liefde klagen,
En gy zult gelukkig zyn.

Maakt een herder zó gelukkig?
Is het mooglyk!' sprak Eglée:
'Om te meer geluk te hebben
Kies ik dan 'er daadlyk twee.'

Silvander.

In myn eerste jonglingsdagen,
Ongestadig, wuft van zin,
Spotte ik met het groot vermogen
Van de onwederstaanbre min.
‘Vryheid!’ riep ik: ‘lieve vryheid!
Gy alleen sluit wellust in!’

Zag myn oog een lieve schoone,
Ik aanbad haar daadlyk teêr,
Doch, was ze uit myn oog verdwenen,
Dan beminde ik ook niet meer.
Zag myn oog eene andre schoone,
Straks beminde ik deze weêr.

‘Herders! vlugt de dwaze liefde,
Vlugt de trouw, zy baart verdriet;
“Min”, dus sprak ik, ieder meisje,
Dat gy met genoeg ziet.’
Ik was minnaar ieder schoone,
En nochtans ik minde niet.

’k Waande my benydenswaardig,
’k Spotte dikwerf met Lubyn
Als hy om zyne Iris zuchtte;
’k Spotte met zyn minnepyn.
‘Vlugt,’ dus riep ik: ‘vlugt de liefde,
En gy zult gelukkig zyn.’

’k Waande dat myn jeugdig harte
Steeds van ware liefde vry
En gevoelloos zoude blyven,
Doch hoe zeer bedroog ik my!
Gy, gy leerde 't ook gevoelen,
Gy, myn dierbre Dafne! gy!

Wat was ik beklagenswaardig
Toen myn al te stugge geest
Steeds de tedre min dorst laken,
Steeds de liefde heeft gevreesd!
Gy, gy leerde my, myn Dafne!
Hoe elendig 'k ben geweest.

Ik gevoel, als 'k aan myn harte
U, vol tedre liefde, druk,
Als ik van uw rozenlipjes
Tedre, malsche kuschjes pluk,
Hoe elendig 'k was voordezen,
En van 't minnen al 't geluk.

Dan, dan roep ik: 'vlugge herders!
Welk een lot gelukkig schyn',
Welk een heil uw hart moog' streelen,
Geene vreugd gelykt de myn!
ô Men moet als ik beminnen
Wil men recht gelukkig zyn!'

Koridon en Rozenmond.

De dartelzieke liefde
Wierd eens, in 't open veld,
Door onweêr overvallen,
En was aan wind en regen
Beklaaglyk blootgesteld.

Het arme, naakte wichtje
Verdiende deerenis;
Zyzelven, wie hy martelt
En wreede smart doet lyden,
Beklaagden hem gewis.

Hy leî zyn' pylenkoker,
Dáár, by zyn boogje, op de aard',
En leî zich op dezelve,
Opdat voor 't minst zyn krygstuig
Voor onheil bleef bewaard.

Toen gaf hy zich ten prooije
Aan 't natte en buldrend weêr;
En eindlyk had het wichtje,
Verkleumd door vocht en koude,
Zo 't scheen geen leven meer.

Hy lag als dood ter aarde,
Toen jonge Rozenmond
Met Koridon, al wandlend',
Na 't eindigen des onweêrs,
't Verstyfde wichtje vond.

Hun beider jeugdig harte,
Geraakt door 's wichtjes smart,
Gevoelde zich bewogen. -
De schelmsche dartle liefde
Was vreemding aan hun hart.

Dus onbekend aan beiden,
Nam 't meisje 't arme kind;
De herder neemt de wapens,
De schichten en het boogje
Wat hy ter aarde vind.

Zy nemen 't wichtje mede
En brengen 't met geschrei
Naar Koridons verblyfplaats,
Waar Rozenmond het zorglyk
Ter rustplaats nederlei.

Zy troetlen 't koude wichtje,
Verwarmen 't keer op keer
Door hunner beider adem,
En 't levenlooze wichtje
Kreeg dus het leven weêr.

Het opent weêr zyne oogjes,
't Ziet straks beschroomd in 't rond,
't Ontdekt zyn brave redders,
Het dankt den vluggen herder
En schoone Rozenmond.

De dartelzieke liefde
Vergat zyn guitery;
Hy wilde dankbaar wezen
Voor beider tedre zorgen,
Voor beider medely'.

‘k Wil maken dat uw harte
Het hoogst geluk geniet.’
Dus sprak het wichtje teder:
‘Want beider jeugdig harte
Kent waar geluk noch niet.’

Betoverd door dees woorden,
Beschouwt het jeugdig paar,
Al spraakloos en verwonderd,
Steeds keer om keer de liefde
En keer om keer elkaër.

‘Geef my myn boog en pylen.’
Dus sprak het minnewicht.
De herder geeft de wapens,
Terwyl terstond de liefde
Zyn boogje spant en richt.

Hy schiet een' zyner pylon
In 't hart van Rozenmond;
Hy spant zyn boogje weder
En schiet in 's herders harte
De tweede liefdewond'.

Zy voelen daadlyk beiden
Eene onverdraagbre smart:
Hun pyn verkeert in vreugde:
Zy zien elkaër in de oogen
En zinken hart aan hart.

De vlinder.

‘Min my toch, betoovrend meisje!’
Zei Amint, op tedren toon,
Tot bekoorlyke Amarillis:
Koelheid past niet aan uw schoon.

Alles mint en ziet zich minnen,
Alles wat men leven ziet;
Gy alleen slechts kent geen liefde,
My alleen slechts mint men niet.

‘Zie deez’ vlinder op dit roosje,
Zie hoe kuscht hy 't keer op keer!
Zie hoe mint hy! ik, myn dierbre!
Ik bemin u even teêr.’

Naauw had hy dees taal gesproken
Of de vlinder, wuft van zin,
Zet zich op een ander bloempje
En hy bied dit straks zyn min.

‘Zie’, dus sprak thans 't aartig meisje:
Zie hoe trouw de vlinder mint!
Uwe liefde is als de zyne,
Ook uw trouw, myn waarde vrind!

Streelt een meisje slechts uwe oogen,
Daadlyk bied gy haar uw min;
Doch verrukt u weêr eene andre,
Deze is weêr uw zielsvrindin.

‘Dus bemint gy, jongelingen!
Daar elk meisje uw oog bekoort,
Vliegt gy met uw liefde en eeden
Even als de vlinder voort.’

Tityrus en Nerine.

Tityrus en Nerine.

TITYRUS.

Bekorelyke velden, betooverende bosschen, murmelende vlietjes! al uwe aanlokkelykheid is voor my verloren. Zwygt, vrolyke vogelen! uw gezang walgt my, en uwe vreugd strekt ten hoon aan myne droefheid, Kwynt, welig groenende grasjes dezer velden! verdort, jeugdige boomen van dit woud! verdroogt, bekorelyke vlietjes, die dit bosch doorsnydt! en gy, gevleugelde bewoners des wouds! heft een' treurzang aan: de vrolyke Tityr verkwynt door smarte.

ô Dag, dien ik met zo veel verrukking, en tevens met zo veel pyn herroep! hoe lang zal ik door u zuchten? Wanneer zal ik het heil genieten, dat myne eerste verrukking my heeft voorspeld, doch dat, helaas! noch zo verre van my schynt verwyderd?

Laat ik myne droefheid herhalen, en de herinnering myner verrukking hernieuwen; laat ik myne smart en myne vreugd herroepen; ach! ik herroep die ieder oogenblik in mynen geest! Hoort, gevleugelde bewoners onzer bosschen! hoort myne klagten, hoort myne verrukking, die myne pynen vergroot, daar ik den wellust

niet smaak dien ik my voorspelde. Heft een' treurzang aan, gevleugde bewoners onzer bosschen! de vrolyke Tityr verkwynt door smarte.

Met alle de jonge herders onzer streek ging ik naar het bekorelyke dal, waar ook alle onze schoone herderinnen zich bevonden, om het veldfeest te vieren op den eersten schoonen lentedag des jaars. - Na den algemeenen lofzang aan de goden voor hunne weldaden, na de algemeene bede om voorspoed en geluk, begon de luidruchtigste en aangenaamste vreugd. Ieder herder danste keer om keer met een ander meisje, en ieder meisje keer om keer met een' anderen herder, zodanig dat ieder herder met alle de meisjes, en ieder meisje met alle de herders had gedanst. Ik, vrolyk en vlug, verlustigde my, even als alle onze andere vlugge en vrolyke herders. Ik vatte de schoone herderinnen om het dunne midden, sprong luchtig met haar in het rond en kuschte haar, na met haar te hebben gedanst. Het laatste meisje dat my te beurte viel was... was Nerine. Nerine!... ô Welk eene zoete en smartelyke gewaarwording tevens brengt slechts deze enkele naam in my te weeg! Ik danste met Nerine, en myne voeten wilden niet van den grond; myne handen bleven onäfrukbaar om haar midden gekleefd, en myne oogen staarden vonkelend en kwynend in de haren. Eindelyk trok het ophouden des dans my uit myne verstroojing: ik drukte Nerine een' kusch op hare lipjes, ik klemde zagtjes hare hand in de myne, en wilde my weder in het algemeen gewoel begeven, doch ik stond als versteend. Welk een kusch! welk een handdruk!... ô Ik vergeet dezen nooit! Ik hield myne handen tegen myn hart, om het onstuimig

kloppen van hetzelfde te beletten, en zy wiegden op en neder. Ik wierp my op een' grasheuvel, en gaf my geheel aan myne ontroering over. 'Ik moet Nerine bezitten,' riep ik uit: 'ik moet haar bezitten, wil ik gelukkig zyn!' ô Hoe verrukte my de onäfschetsbaar zalige gedachte, dat ik Nerine de myne noemen zoude! Ik sprong op, geheel buiten myzelven; ik zocht haar in het gewoel weder, doch vond haar niet. Ik zie rond en ontdek haar in de verte, zittende op een' heuvel, in gedachten weggezonden, haar hoofd mez hare hand ondersteunende. Ik vlieg naar haar toe; zy ontdekt my, springt op en vlugt, zonder dat hare voeten de grasjes schenen te raken, naar het algemeen gewoel, waarin zy zich voor my trachtte te verbergen, of voor het minst my trachtte te beletten met haar alleen te zyn. Deze handelwys trof my grievend; myn hart klopte onstuimiger dan te voren; ik onttrok my aan het gewoel, en begaf my naar den heuvel, waaröp Nerine had gezeten; ik leide my op het eigen plekje, en weende bitter, en was gevoelloos voor alle de vreugdejuigching, die my van verre in de ooren klonk. - Miron had my gemist; Miron spoorde my op, vond my, en trok my, ondanks myzelven, naar de plaats der algemeene vreugd te rug. Ik zag Nerine weder; ik staarde kwynende in hare oogen; zy zag my aan, zy bloosde, en wendde haar gelaat van my af. Hoe zeer verrukte my haar blos! my dacht, zy kon niet blozen, zo zy my niet beminde. Ik was geheel vervoering, geheel vreugd! Hoe spoedig scheen my de dag vervlogen! een uur was een oogenblik; de maan scheen reeds in hare volle kwynende gestalte aan den hemel, en my dacht dat de

dag naauwelyks begonnen kon zyn. Men maakte zich gereed om weder naar ons vlek te keeren. Ieder herder geleidde een meisje; ik bad Nerine haar te mogen geleiden: zy weigerde het my niet, noch stond het my toe; zy duldde slechts stilzwygend dat ik mynen arm om haar midden strengelde, en met haar voorwaarts trad. Eenslags viel ik aan hare kniën, ik ontdekte haar myne hevigbrandende en gadeloostedere liefde, en zy ontvlood my zo spoedig als my de dag was ontvloden. De lange nacht, die volgde, was my eene bron van de kwellendste smarte. Zo kort my de voorby gesnelde dag had geschenen, zo lang was deze nacht in myne verbeelding! Na ik dezelve al weenend had doorwaakt, en de dageraad zich eindelyk weder aan den hemel vertoonde, snelde ik naar het verblyf der wreede Nerine: ik smeekte haar weder om hare liefde, en zy beval my, nimmer weder daarvan te spreken. Somtyds zag zy my met een' tederkwynenden blik meêwarig aan; zy scheen my te beminnen, schoon zy my wreed behandelde; dan ontbrandde ik in heviger drift: ik hernieuwde mynen aandrang om hare wedermin; ik viel aan hare voeten, kuschte hare hand,... en zy ontvlood my met spoed, en liet my weder ten prooije aan myne bittere droefheid!... Heft een' treurzang aan, gevleugde bewoners dezer bosschen! de vrolyke Tityr verkwynt door smarte.

Maar, hemel! zie ik wél? zy nadert!... Goden! zy is 't! het is Nerine!... welk eene zwaarmoedigheid heerscht op haar gelaat! hoe onzeker is haar tred! hoe strak houdt zy de oogen voor zich nedergeslagen!... zy nadert... zy komt... wat zal ik doen? weder aan hare

kniën zinken? weder om hare wederliefde smeeken?... neen, eene geheime stem dringt my my te verbergen, haar te hooren zonder door haar ontdekt te zyn... mogelyk red my dit uit myne onzekerheid; mogelyk overtuigt my dit van hare liefde of van haren haat.

NERINE.

Wanneer, zoete rust des harten! wanneer zult gy my weder streelen? wanneer keert gy te rug, bekorelyke dagen! waarin geen droefheid my deed weenen, en geen inwendige smart my zuchten ontperste? ô Dag, zo vol vreugd voor alle de jonge herders, voor alle de schoone herderinnen onzer streek! voor my baarde gy niets dan wreede kwelling en ondragelyke pyn! - Goden! wanneer gy onze eeden hoort, wanneer gy onze goedwilligheid ziet, om die te volbrengen, waaröm ontnemt gy ons dan daartoe het vermogen? Ik zwoer u, nimmer te zullen beminnen, nimmer de geneugten eens vredenryken echts te zullen smaken, en gy voert Tityrus voor myne oogen! Hy kuschte my, hy knelde myne hand in de zyne, hy ontdekte my zyne tedere liefde, en smeekte om myne wedermin! - waaröm, wreede goden! maakt gy my zo rampzalig? Moet myne straf zó zwaar zyn om myne misdaad op te kunnen wegen? en, moet ik elendig genoeg zyn om noch een' ander' ongelukkig te moeten maken? Schuldellooze Tityrus! waaröm moet ik u martelen? waaröm moet ik u onverschilligheid betoonen, daar myne liefde tot u zo teder is als uwe liefde tot my? Ach! myn grootste rampspoed is die van u rampzalig te moeten doen zyn!

TITYRUS.

Wat hoorde ik? Algoede goden! wat hoorde ik? bedroog ik my niet? is het geen droom, die my misleid? is het geen verbeelding, die my bedriegt, en my het gadeloos geluk schetst, dat ik kon genieten, om my myn' rampspoed te beter te doen gevoelen?

NERINE.

Hemel! hy heeft my gehoord!...

TITYRUS.

Ja, dierbare Nerine! ik heb u gehoord, en uwe verwondering overtuigt my, dat ik my niet heb bedrogen. ô Hoe onwaardeerbaar is myn geluk, en hoe spoedig myne overvoering uit de bitterste droefheid tot de streelendste vreugd! waaröm liet gy my zo lang lyden, dierbaar meisje! waaröm verborgt gy my de grootheid myns geluks zo vele dagen? Gy bemint my, gy bemint my zo teder als ik u bemin, en, hemel! ik stortte tranen!

NERINE.

Ja, waarde Tityr! ik bemin u, ik bemin u onüitsprekelyk, en ontveins het u niet langer. Doch by deze zelfde liefde bezweer ik u, ontvlugt myn byzyn; martel my niet langer; maak myn lot niet bitterer dan het is... nimmer mag ik u bezitten, nimmer kan ik de uwe zyn.

TITYRUS.

Hoe! daar ik u aanbid, daar gy my bemint, wat kan ons geluk verwoesten? Zyn wy dan hier in die dwaze oorden, waarvan de gryze Ismarus my vaak verhaalde, dat snoode vooröordeelen de minnende harten van elkander rukten, en waar men zich, niet uit liefde, maar

alleen uit zucht tot rykdom vereende? Hoe, dierbare Nerine! zou ook reeds deze verfoeijelyke gewoonte tot zelfs in onze gelukkige streken heerschen? neen, dit doet zy niet. Gy bemint my, ik aanbid u, en wy kunnen gelukkig zyn, zo gy ons gelukkig wilt doen wezen.

NERINE.

Heb ik niet een' gryzen vader, dien ik niet mag verlaten, wiens zwakheid ik moet ondersteunen, en dien ik moet voeden?

TITYRUS.

Een pligt te meer, dierbare Nerine! die u dringt, in onze vereeniging te stemmen. Schenk hem een' zoon, wiens krachten sterker zyn dan de uwen; die met vreugd hem in zynen ouderdom ten steun zal verstreken, en hem nimmer zal verlaten.

NERINE.

Ach!

TITYRUS.

Gy zucht? gy verbergt my de ware oorzaak, die u dringt my ongelukkig te maken? ô Nerine! tedergeliefde Nerine! gy bemint my niet!

NERINE.

Ik bemin u gadeloos, dierbare Tityr! en ik zal u dit toonen, door u myn hart te ontsluiten. Gy zult my niet gestreng beoordeelen, myn hart zegt my dit. - Het is thans ruim drie jaar geleden, toen een snoodaart, Mevis genaamd, op myne onschuld loerde. Ik telde toen zestien jaar. Eenvouwdig, zonder ondervinding, gaf ik gehoor aan zyne verleidende redenen; ik was op

het punt my aan zyne verfoeijelyke drift over te geven, en myne eer aan zyne snoode lusten op te offeren; doch de goden hadden medelyden met myne jeugd, en behoedden my voor de vreesselykste schande. Eensslags klonk de stem myner gestorven moeder in myne ooren, eensslags stond myn gryze vader voor myn gezigt, en ik ontvlood met schrik het byzyn des snoodäarts, die myn' val had besloten. Ik kwam tot myzelve; ik dankte de goden voor hunne blykbare hulp, en zwoer hen, tot stras myner onvoorzigtigheid, nimmer te beminnen, nimmer de genoegens eens heilryken echts te zullen smaken.

TITYRUS.

Zo zwoert gy hen dan, dat gy my ongelukkig zoud doen zyn?

NERINE.

Zo dringt gy my dan myne eeden te verbreken?

TITYRUS.

Ach, dierbare Nerine! uw eed is meer te laken dan uwe zwakheid. Hebt gy uwe eer niet behoed, in het oogenblik, dat al 't betooverende van den wellust zich aan uw oog vertoonde? ô, Deze zegepraal is groorer dan die, welke de verleider behaalde, toen hy u een oogenblik naar zich deed luisteren! Wilt gy my, wilt gy uzelve ongelukkig doen zyn, ter boeting eener zwakheid, die zo veel vergeving verdient? - Ach, dierbare Nerine! wees niet gestrenger dan de goden zelve: dezen vergeten nooit dat wy slechts menschen zyn, en gy, gy wilt dit vergeten!

NERINE.

En gy, gy kunt my alles vergeven?

TITYRUS.

Gelyk de goden u alles vergeven hebben. ô Dierbare Nerine! uw eed is meer te laken dan uwe zwakheid; het is misdaad, dien te houden, het is deugd dien te verbreken.

NERINE.

Myn hart weêrspreekt u niet.

TITYRUS.

ô Volg de inspraak van uw hart: deze bedriegt ons zelden. Doe my gelukkig wezen, en ik zal u gelukkig doen zyn.

NERINE,

in zyne armen.

Ach! ik kan u niet langer weêrstreven.

TITYRUS,

aan haar hart.

Praalt, weliggroenende grasjes dezer velden! heft uwe kruinen ten hemel, jeugdige boomen van dit woud! vloeit zagtjes, koele vlietjes, die dit bosch doorsnydt! en gy, gevleugelde bewoners des wouds! heft een' lofzang aan: de vrolyke Tityr hervind zyne vreugd.

Verdediging.

De liefde, nimmer moede
Van 't schieten zyner pylen,
Had ieders hart doorgriefd:
Hy vond niet éénen sterfling
Wiens hart hy niet doorwondde:
Al de aarde was verliefd.

Toen was de liefde werkloos
En kon niet werkloos blyven;
Geen harten vond hy meer
Die hy niet reeds doorboorde;
En toen doorschoot het gultje
Die voor den tweeden keer.

De knaap vergat zyn meisje
En wierd door haar vergeten.
 Ten tweedenmaal doonvond
Vergat men de eerste liefde;
Men minde ná men minde,
 En de ontrouw die bestond.

Gy moet my dus, Likoris!
Myn trouwloosheid vergeven,
 Dit is uw pligt, gewis!
Dewyl ik u beminde,
En wyl de liefde zelve
 Van de ontrouw vader is.

Liefde en vrindschap.

‘Neen, Erotas!’ zeï Klimene:

‘Neen, 'k word uw geliefde niet;

'k Wil u nooit myn' minnaar noemen:

Liefde baart ons slechts verdriet.

Veel te dikwers zeï myn moeder

Dat de minnaars trouwloos zyn.

Al hunne eeden zyn verdichtsels

En hun liefde is niet dan schyn.

Als zy eerst 't eenvoudig meisje

Door hun treken zien misleid,

Als zy ons hen zien beminnen

Toonen zy hun trouwloosheid.

Slechts zo lang ze om liefde smeeken
Zyn wy hunne zielvrindin;
Doch zo ras ze ons zien verwonnen
Zien wy 't eindperk van hun min.
Neen, Erotas! staak uw smeeken,
'k Word toch uw geliefde niet;
'k Zal u nooit myn' minnaar noemen:
Liefde baart ons slechts verdriet. -
Maar nochtans ik min u teder,
'k Min u vurig, lieve vrind!
Doch het is alleen door vrindschap
Dat Klimene Erotas mint.
Hoor, Erotas! ik wil gaarne
Dat gy my uw vrindschap bied;
'k Wil door vrindschap u beminnen,
Maar vooral door liefde niet.
Dikwerf zeï myn brave vader,
Dat de vrindschap op deze aard'
Aan den stersling 't reinst genoeg,
Ware vreugd en wellust baart.

Laten wy de vrindschap kiezen;
't Is het zelfde toch gewis,
Wyl de dartle liefde broeder
Van de zoete vrindschap is.
Waaröm kozen wy den broeder
Zo vol dartle grilligheid?
Waaröm kiest men niet de zuster
Die ons altoos vreugd bereid?
Hoor, Erotas! ik wil gaarne
Dat de vrindschap door den echt
Voor altoos ons hart verbind
En ons lot te samen hecht'.
Ik wil gaarne steeds u minnen,
'k Wil dat gy uw min my bied,
Maar door vrindschap slechts, Erotas
Doch vooral door liefde niet.'

Antigenes.

Wat snoeft ge, ô trotsche Antigenes!
Op uw gevoelloos hart?
Waaröm belagcht gy, vol van waan,
Myn liefde en minnesmart?
Kent gy de vreugd, die ik geniet
In 't hevigst van myn' druk?
En kent ge, ô koele Antigenes!
Uw eigen ongeluk?

ô Als ik hooploos smeek en schrei
Om Hilaas wedermin,
Dan sluit myn droefheid, myn gezucht,
Noch reinen wellust in!
Maar gy, wiens hart nooit vurig slaat,
Die nimmer tranen leekt!
Zeg, koele! wat geniet gy toch,
Daar u 't gevoel ontbreekt?
Wat snoeft ge op uwe vryheid toch
Die 't reinst gevoel vertreed?
Waaröm belaght gy toch myn boei
Die wellust baart in 't leed?
Blys, trotsche, koele Antigènes!
Blyf trotsch, blyf koel, blyf vry;
Doch, ik verkies uw vryheid nooit
Voor myne slaverny.

Klorinde.

‘Ach, waaröm toch, Klorinde!
Zyt gy zo schoon en wreed?
Kan niets u dan bewegen
Daar 'k zo veel om u leed?

Hoe vele lange nachten
Doorwaakte ik niet met smart!
Wat kostte gy my tranen,
En zuchten aan myn hart!

Waaröm toch laat gy vruchtloos,
Myn dierbre zielvrindin!
My om uw liefde smeeken
En om uw wedermin?’

‘Omdat’, dus sprak het meisje:
‘De jongling, lieve vrind!
Zo lang hy smeekt om liefde
Het trouwst en tederst mint.’

De vergelykenissen.

'Neem dit roosje, lieve Chloris!
Neem dees schoone bloem van my;
't Is uw evenbeeld, myn dierbre!
Neem het, 't is zo schoon als gy.

Hare blos is als uw blosje
Even schoon en gadeloos,
En de knopjes van uw' boezem
Zyn de knopjes dezer roos.

“Neem myn min daarby, myn dierbre!”

Sprak Kolyn, op tedren toon:

Myne liefde is teêr en vurig,

Als dit roosje lief en schoon.

“Maar myn schoonheid”, zeï toen Chloris:

Zal, myn lieve vrind Lubyn!

Even als het schoon van 't roosje

Door den tyd verdwenen zyn.

En de tederheid der liefde

Is niet minder zwak en broos:

Ook uw liefde zal verdwynen

Als de schoonheid dezer roos.’

Likas en Fillis.

Likas minde Fillis teder,
Fillis minde Likas weder;
 Heimlyk, onbekend verdriet
Baarde beiden felle smarte;
Liefde woonde in beider harte
 En zy wisten 't beiden niet.

Likas, naauwlyks zestien jaren,
In 't beminnen onervaren,
 Wist de bron niet van zyn leed;
Fillis, die slechts veertien telde,
Kende 't wee niet dat haar kwelde,
 Wist niet wat haar lyden deed.

Op een' schoonen lentemorgen
Trad het paar, vervuld van zorgen,
 Vol van onbekende smart,
Uit de hutten die 't bewoonde;
Schoon hen alles vreugd vertoonde,
 Niets schonk vreugd aan beider hart.

Likas trad, al zuchtend, weenend,
Niets opmerkzaamheid verlenend,
 Langs de velden, achteloos.
Aan 't ontluikend bosch gekomen,
Snyd hy in de schors der boomen
 Filles naam, gedachtenloos.

Fillis zat een weinig verder.
Noch het meisje, noch de herder,
 Beiden, vol zwaarmoedigheid,
Zagen, door hunn' druk, elkander. -
Liefde had den een' by de ander
 In 't ontluikend bosch geleid.

Fillis zat, daar traan en zuchten
Haar ontvloeiden, haar ontvlugten,
Op eene oude dorre plant;
Met een' tak, den stam ontretten,
Schreef zy, zonder wil of weten,
Likas naam in 't mollig zand.

Likas staart thans, meer te vreden,
Op den naam door hem gesneden,
En roept: 'Fillis!' blyde en luid.
Fillis voelt haar vreugd herleven,
Ziet den naam door haar geschreven,
En roept vreugdevol: 'Likas!' uit.

Beiden zien zy thans elkander,
En gevoelen, de eene en de ander,
't Eindperk van hun beider smart:
Zy omhelzen straks zich samen,
En zy schryven beider namen
In elkanders kloppend hart.

Aan de liefde.

Wat sterfting leeft 'er, dartle min!
Die niet uw krachten kent?
Voor wien zyt gy geen bron van vreugd
Of van de wreedste elend'?
Wie voelt de wonde uws schichtjes niet?
En waar, waar leeft de held
Die immer u verwinnen kon?
Dien gy niet hebt geveld?

ô Liefde! welk een kracht het zy
Die 't menschlyk hart beheerscht,
Uw kracht, zo groot, zo gaadloos groot,
Stelt daar de wetten 't eerst.
Der menschen grootste handeling,
't Aanmerklykste op deze aard',
Word meest door uwe tooverkracht
Op 't menschlyk hart gebaard.
Dus, daar ge alôm u eeren ziet,
Elk onderworpen vind,
Dus laat zich ieder mensch, al de aard',
Regeeren door een kind.

Egon en Licida.

Herder Egon, vlug en aartig,
Ging van Licida verzeld,
Weidend beider blanke kudden,
Koutende langs 't groenend veld.

Egon praatte 't schoone meisje
Snaaksche herdersgrapjes voor;
En de jonge lieve schoone
Was ten eenemaal gehoor.

Beiden zien zy slechts elkander,
En wat rondöm hen geschied
Ziet de herder niet door 't spreken,
't Meisje door het luistren niet.

Beider schoone, blanke schapen
Liepen door elkandren heen,
En, daar niets hen dit belette,
Dwaalden ze eindlyk gantsch door een.

't Meisje ontdekte dit in 't einde,
En op 't eigenst oogenblik
Zegt zy 't spoedig aan den herder,
Gantsch vervuld van vrees en schrik.

Ieder zoekt terstond zyn schapen,
Doch, wat vlyt men ook betoon',
Geene kon die onderscheiden:
Allen waren ze even schoon.

‘Ach,’ dus sprak het bevend meisje,
Zuchtend, schreijend, keer om keer:
‘Ach! wat zal ik toch beginnen?
Hoe vind ik myn schapen weêr?’

‘k Weet’, dus sprak de vlugge herder,
‘k Weet een middel, lieve meid!
Dat uw droefheid kan verdryven
En my niets dan vreugd bereid,

Laat het huwlyk ons verbinden:
Dit is 't middel, anders geen:
Beider goed hoort dan ons samen,
Beider kudde word dan één.’

't Meisje ziet den knaap in de oogen:
Deze raad verzoet haar smart;
Egon strekt zyne armen open,
Licida zinkt aan zyn hart.

‘Als 't my’, zegt de blyde herder,
‘Immer weêr te binnen schiet
Herdersgrapjes te vertellen,
Dan vergeet ik 't onze niet.’

Delia.

Neen, waarde Lilenus! hoe vurig gy moogt smeeken,
‘k Zeg nooit dat ik u min,’ zeï schoone Delia:
‘Uw tedre minnedrift, uw trouw, my vaak gebleken,
Bekoren my te zeer dan dat ik deze ontga.
Geneesde ik uwe wond', 't zou my hoogst schaadlyk wezen;
Neen, uwe pyn, myn vrind! sluit al myn' wellust in:
't Is wel het rechte woord “de wonden te genezen”,
Want heelt men 's minnaars smart dan eindigt men zyn min.
Als 't meisje tedre liefde en vaste trouw wil winnen,
Moet zy zich minnen doen, doch, zonder weêr te minnen.’

Palemon en Silvia.

Palemon en Silvia.

PALEMON.

Waar zyt gy, waar toeft gy, lieve Silvia? weet gy dan niet dat Palemon, zonder uw byzyn, geen vreugd smaakt, en de oogenblikken hem tot last verstrekken, waarin hy van u is verwyderd? Waar toeft gy thans? Leidde gy uwe kudde niet dagelyks naar deze malsche plekjes, en verblydde gy my niet dagelyks door uwe tegenwoordigheid? Waar toeft gy thans? Wilt gy dan heden uwe schoone schaapjes het malschste gras onthouden en my alle blydschap ontzeggen? Kom, lieve Silvia! kom, en doe weder dat streekend gevoel in myn hart ontdaan, hetgeen ik niet ken, en dat my echter de zoetste vreugd kan baren. Maar zy nadert. Gints, in de verte, zie ik hare bekorelyke gestalte. Zy nadert!... Hoe vrolyk klopt myn hart, daar ik haar weder aanschouw! Wat verrukking vermeestert my, nu ik haar weder hare schreden herwaarts zie wenden!... Verbergen wy ons; laten wy haar een oogenblik naar ons byzyn doen verlangen, en eindelyk haar verrasschen, door ons plotseling aan haar te vertoonen.

SILVIA.

Verhaast uwe schreden, lieve schaapjes! voert my spoediger by myn' vrind, zonder wiens byzyn ik geen vreugd ken, naar wiens byzyn ik altoos verlang. - Maar, hoe! ik ontdek hem niet! waar zyt gy, Palemon! waar zyt gy? denkt gy dan niet aan Silvia? weet gy dan niet, dat zy meer om u zich naar deze klaverryke weide begeeft, dan om hare schaapjes? waar zyt gy? verlangt gy niet meer naar my zo sterk, als ik naar u verlang?

waar zyt gy? zie, deze zode, waarop gy aan myne zyde pleegt te rusten, schynt reeds op u te wachten; myne oogen, die telkens op onze zitplaats staren, verlangen u dáár te zien; en myn hart, lieve Palemon! myn hart verlangt weder zich aan het uwe te voelen drukken. Waar zyt gy dan? Hebt gy voor, my heden te bedroeven, daar ik niets dan uwe vreugd wensch? Zie, myne schaapjes gluren in het ronde: zy schynen u ook te zoeken, en, daar zy u niet ontdekken, zien zy my meêwaarig aan en willen in myne smarte deelen. Palemon! waar zyt gy? kom toch spoedig; werp u spoedig in deze armen, die zich tot u uitstrekken en zich reeds vormen om u aan myn hart te drukken; werp u aan mynen boezem, die onrustiger zwoegt, wanneer hy u niet op zich voelt rusten; slinger uwe armen om myn midden, en klem my aan uwe borst, die ik zo gaamo kusch. Kom toch, lieve Palemon! kom spoedig, en verwissel al myne droefheid in vreugd.

PALEMON.

zich in hare armen werpende.

Hier ben ik, liefste Silvia! hier ben ik.

SILVIA.

Dit gevoel ik, dierbare vrind! ook schoon ik u niet zag, zou ik het gevoelen. Waar toefde gy zo lang? is u iets kwaads ontmoet? zeg het my spoedig en genees myne bekommernis.

PALEMON.

Ik beluisterde u, lieve Silvia! gy hebt my naar u doen wachten, en, tot straf hiervoor, wilde ik u ook een oogenblik naar my doen verlangen.

SILVIA.

En verlang ik dan niet altoos naar u? Maar, ter boeting uwer moedwilligheid, eisch ik dadelyk honderd kuschjes; toe, spoedig! geef ze my.

PALEMON.

Weet gy wel, Silvia! dat ik altyd zal maken dat ik straf verdiene, als gy op deze wyze straft?

SILVIA.

Zult gy? neen, dit zult gy zeker niet; want, ten koste van myne blydschap, kunt gy geen vreugd begeeren.

PALEMON.

Neen, dit kan ik niet. Ik geniet slechts ten halve, of liever in het geheel niet, wanneer gy myn genot niet deelt; myne blydschap is geen blydschap, als ik die niet aan uwe zyde smaak, en zelfs in myne droefheid is vreugd, als ik die in uw byzyn gevoel.

SILVIA.

En gevoelt gy dan immer droefheid als ik by u ben? bezit ik dan het vermogen niet, lieve vrind! om alle smart uit uwen boezem te weeren? dit doet Silvia leed. Och! gy verslaat deze kunst zo wonder wel: wanneer ik weemoedig ben en gy vertoont u aan myne oogen, dan is dadelyk myne weemoedigheid verdwenen, en ik denk daaraan niet meer. Leer dit Silvia ook, lieve vrind! opdat zy het genoeg hebben, deze kunst aan u te beoefenen.

PALEMON.

Neen, lieve Silvia! ik ken ook geen smart als gy by my zyt. Ik heb niets meer te wenschen als ik u zie, dan slechts, dat ik u nimmer behoefde te verlaten.

SILVIA.

Hoe wonder is het, dat wy, zonder het van elkander te weten, heimelyk denzelfden wensch voeden!

PALEMON.

Zou 'er geen middel zyn, liefste Silvia! om dezen wensch te vervullen?

SILVIA.

Welk een blyde inval! op den wensch zelven heb ik

wel gedacht, doch geenszins op het vervullen van denzelven. Ja, lieve vrind! laten wy bedenken of 'er geen middel is, dit verlangen te voldoen.

PALEMON.

Als men ons voor Hymens altaar veréénigde?

SILVIA.

Maar, beste vrind! men moet immers elkander door tedere liefde beminnen, indien men huwen wil?

PALEMON.

Door tedere liefde beminnen, zegt gy? (*Haar omhelzender.*) Heb dank, dierbaarste Silvia! nu ken ik dat streelend gevoel, die hemelzoete gewaarwording, die gy in myn' boezem kweekt; nu ken ik myn rusteloos verlangen naar uw byzyn en myne vreugd als gy by my zyt: het is liefde, het is tedere liefde.

SILVIA.

Wat zegt gy, Palemon? ik schrik 'er van! zouden wy dan elkander beminnen zonder het te weten?

PALEMON.

Zegt uw hart niet dat het liefde is, die gy voor my voed?

SILVIA.

Ja, gy hebt gelyk, liefste vrind! nu ik naar myn hart luister zegt het my dit; maar, warelyk, het was my geheel onbekend, voor gy het toevallig giste. ô Wat is de liefde zoet! wat is zy streelend!

PALEMON.

En hoe vermogend is zy, lieve Silvia! zy is het dan die my geheel hervormde, sints zy u voor myne oogen voerde! zy is het dan, die my gevoeliger voor ieder schoonheid der natuur deed zyn, en my eene vreugd doet smaken, die ik vruchteloos zou pogen te beschryven! Dit alles deed dan de liefde! Hartelyk dank, lieve liefde! voor de zoetheid, die gy my hebt verschaft, hartelyk dank voor myne schoone Silvia!

SILVIA.

Het is dan ook die zelfde liefde, die my eindeloos aan u doet denken, en my het hart vuriger doet slaan dan te voren; die elke andere gewaarwording uit myn hart verdringt, en my geheel voor u doet leven! ô Beste Palemon! wat zyn wy de liefde veel erkentenis verschuldigd, daar zy ons zo gelukkig deed zyn!

PALEMON.

En wy moeten haar onze erkentenis toonen.

SILVIA.

Och! leer my toch hoe en waardoor ik dit kan doen; hoe moeiljelyk het ook wezen moge, niets zal my streelender zyn.

PALEMON.

Het is door my altoos teder te beminnen.

SILVIA.

Hoe bekorelyk is deze dankbaarheid! hoe licht is zy te beöefenen! ô Liefste Palemon! zou het my mogelyk zyn u immer minder lief te hebben, dan thans? neen, zeker niet! Ik moet dus immers de liefde wel erkentelyk zyn, ook schoon ik het niet wilde, daar zy slechts eischt dat ik u altoos zal beminnen, en daar het my niet mogelyk zal zyn u immer te vergeten.

PALEMON.

Ook ik, dierbare Silvia! zal u altoos even teder, even vurig beminnen; alles zal my genoegelyker zyn, daar ik alles aan uwe zyde zal genieten; geen droefheid zal my kwellen, daar ik altoos by u zal zyn.

SILVIA.

Dus zal de echt ons dan verbinden, lieve vrind?

PALEMON.

Wenscht gy dit niet even vurig als ik, beste Silvia?

SILVIA.

Gewis, ik wensch het; doch ik weet niet wat onbeken-

de gewaarwording my vermeestert, op de gedachte, dat ik met u zal huwen. Wat is het huwelyk toch, lieve Palemon?

PALEMON.

Zyne bekorelykheden moeten onäfschetsbaar zyn. Hoe blyde moeten de uren vervliegen, daar men ze allen in het byzyn onzer gade slyt! Hoe licht moet de moeijelykste arbeid ons vallen, daar men dien met zyne wederhelft deelt, of voor haar werkt! ô Lieve Silvia! alles moet bekorelyk zyn, als men aan zyne geliefde door den echt is verbonden!... alles!... Welk eene vreugd zal het u baren, moeder te worden! wat genoeg zal het my verschaffen vader te zyn!

SILVIA.

Moeder!... ik, moeder, lieve Palemon! zeg my in ernst, schertst gy niet?

PALEMON.

Zyn uwe ouders dan ook niet door het huwelyk vereenigd, en zyt gy de vrucht niet uit hunnen echt?

SILVIA.

Goede goden! ik zou dan ook eens moeder zyn!... Maar, zeg my toch, lieve Palemon! hoe? waardoor? wanneer?... Alles is my onbegrypelyk!

PALEMON.

Ook my, waarde Silvia! doch myn hart voorzegt my onbeschryfelyke vreugd; het zegt my dat gy de moeder zult wezen van myn kroost!

SILVIA.

Kom, beste Palemon! kom, spoeden wy ons voor Hymens outer, leggen wy ons beider handen in elkaâr, en pogen wy de genoegens te genieten, waarvan de onbekende voorsmaak reeds zo streelend is!